

TATÁR SÁNDOR

Galamb

A növények tömegszállása neked: erdő.
Nem vitatkozom. Az néked: kinyilatkoztatás.
...Bárha luciferi szó.

Évszázadokat alszom éjszaka.
Reggel várakozóan gyűlnak ki agyamban
szavam. Borzongok és gyanakszom.
Ki tudja, reggelre, mára,
hányan érvényesek

Fölállva, reggeli után, némán kérlek meg;
söpörd a morzsákat össze és a
párkányon terítsd el - etesd a
...szárnyakköztit testet.

Tér a magány. A csend?

Két őszinte szó közé már
akkora darab élet ékelődik,
hogy belőlük mondat sose lesz.
Ami egyeztethető lenne amivel:
léttelen lombként beleforog a sárba.
A szél a hajat vasvillánál nem
szelidebben fésüli. A fák
interpunkciója váz: üres -
Megtörző értelmet közé a
nappalok és éjszakák, im, nem szünetnek,
sem a sirály- és varjúszárnyak.
Kilóméterek ez ősz mértékben megrekedt,
otthonná, szövetségessé nem szánható
tájban.

Ez lenne hát az értelme a hallgatásnak?
Átvészolni a két-őszinte-szó-közöttet?
Átarszolni zokszó nélkül
egymáshozforradt kalendáriumlapokon?

A tudat hazardjátékaival súlyosbított
rahálógazdálkodás a testtel
megbosszulja majd magát,
(magát s megbosszul engem is.)